

Радмила Јовановић

ВЕЧНА МАСКА

РАДМИЛА ЈОВАНОВИЋ је рођена 24. 10. 1977. године у Београду. Основну школу је завршила у Београду. Ишла у драмску секцију Радио Београда у групи Мике Алесића. Средњу школу је завршила у Лос Анђелесу. Завршила мајсторку класу глуме у класи Бате Миладиновића. Студирала филозофију. Апсолвент на драматургији, у класи Синише Ковачевића, Академије уметности “Браће Караџић”.

До сада написала:

Радио драма: *Сваклена соба* изведена 2002. године на Радио Београду.

Позоришне драме: *Поврајина караџа за снове, Неусидели покушај колективног самоубиства, Вечна маска, Караконџла.*

ТВ драме: *Весела киша, Е – веза.*

Играно-документарни филм: *Жена чежњиве коже*, посвећен песницињи Гордани Стошић.

Два филмска сценарија: *Поврајина караџа за снове, Фрик.*

ТВ-серије: *Лейомир Брља* изведена 2002 године на Телевизији Вршац, *Прекид*, изведена 2004 године на БК- телевизији.

Дечији комад: *Појај и Олива балерина*, тренутно се изводи у дечијем позоришту “Бакине приче”.

Објављивала песме у Лос Анђелесу за часопис LA-youth.

Живи и ради у Београду.

Радмила ЈОВАНОВИЋ

ВЕЧНА МАСКА

ЛИЦА:

МАРКО, 26 година, студент вајарства

МИША, 52 године, Марков отац, електричар

НЕДА, 45 година, Маркова мајка, домаћица

ПЕЦА, 24 година, балетан

ДРАГАНА, 20 година

ЈАСМИНА, 35 година, комшиница

ПЕТРОВИЋ, 52 године, власник галерије, бизнисмен

Догађа се сада и овде.

Изглед сцене:

Стан. Дневна соба са кухињом и Маркова соба. Дневна соба је модерно намештена, али неуредна. У Марковој соби се налази неколико кофа, постамент вајарски. На њему глина прекривена мокром крпом. Неколико маски по соби. Неуредно по соби разбацан вајарски алат. У једном ћошку је старији телевизор и ултра модерни мини стуб.

У обе сцене се истовремено дешава радња.

1. СЦЕНА

Мрак у сџану. Оџварају се улазна враџа. Неко улази, али се не види ко. Чује се џумбање џо сџану – дневна соба. Пали се ламџа. Миша седи на кревету бунован, џоред њеџа сџава Неда. Миша џоџледа Марка, који сџоји код улазних враџа.

МАРКО: Здраво џале.

МИША: Колико је то сати?

МАРКО: Јутро?!

Марко оџвара враџа од своје собе и улази у њу. Миша усџаје. Прилази кухињском делу и сџавља лонче за кафу на шџорей. Облаци се. Закува кафу. Сџавља лонче и шољу на сџо. Сџа кафу. Седне за сџо. Пије кафу и џуши цџарейу. Усџаје. Узима са сџола радну шџорбу. Вади из шџорбе џљоску. Поџледа оџрезно ка кревету на коме сџава Неда. Исџија добар цуџ из џљоске. Седне за сџо.

ИСТОВРЕМЕНО

У Марковој соби, Марко се баца обучен на нерасџремљен кревет. Зури у зид. Ноџе му се џрзају. Наџло усџаје. Преџура џо џейовима од џаниџалона. Нервозно шеџа џо соби. Преџура џо фиокама. Преџура џо џакни. Скида је и баца на џод. Улази у дневну собу. Миша сакрива џљоску џод сџо.

МАРКО: Вале имаш цџгару?

Марко џрилази сџолу. Узима цџгару из џакла и џали је. Миша џа џо-смаџра.

МИША: Што не спаваш?

МАРКО: Морам да радим.

МИША: Шта да радиш?

Марко узима Мишину шољуцу са кафом и исџија.

МАРКО: *(Уздахне и брзо џрича)*
Док сам се шетао ноћас размишљао сам. Време не постоји! Време је џудска уобразиља. Сказаљка на сату која се врти у круг. Сви смо рођени без своје воље и сви ћемо умрети. Дакле, зашто смо ми овде? Зар је све у физиолошким и материјалним потребама!?

МИША: Тише. Пробудићеш мајку.

МАРКО: *(Из брзог причања, прелази у све сјорије и сјорије)*
Мислим да би сви требали да покушамо да оставимо нешто
иза себе. При томе не мисим на репродукцију, већ на нешто
веће, смисленије. Нешто што ће научити људе да не јуре
новац, да не мрзе, да не убијају, да не ратују...

*Марко сјушћиа ујаљену циџару у њејелъару, на њола њојушену. Пали нову
циџаретју.*

МАРКО: Направићу маску вечности!

Смешка се и ѓледа у оца.

МАРКО: А шта мислиш?

Миша њуџи. Гледа забринуџио у сина. Марко крене сјоро ка соби.

МИША: Баљезгарије у празно.

Марко њоѓледа увређено у оца.

МАРКО: Поента је у томе што никада ниси веровао у мене!

*Марко њресне враџиа од собе. Леѓне на креветџи. Пуши. Тресе њејео њо себи.
Укључује сџуб. Гласна музика.*

*Неда која лежи у дневној соби, скаче из креветџиа. На ѓлави има умоџане
виклере.*

НЕДА: Угаси!

*Сџење и сџавља јасџук на ѓлаву. Миша мирно исџија кафу. Неда се бесно
џридиже баца јасџук на њод.*

НЕДА: Јел' ти чујеш?! Угаси, тај телевизор!

МИША: Није телевизор.

*Неда се џромо џодиже из креветџиа. Види се да је џио једна дебела жена.
Плаве косе. Са виклерима на ѓлави. Усџијаје из креветџиа.*

*Поѓгледа ка џелевизору. Прилази Марковој соби оџвара враџиа. Марко
зури у зид. Неда улази у собу. Прилази сџубу и искључује музику. Марко
оџвара очи. Неда узима њебе џокрива ѓа.*

НЕДА: Спавај сине, луче мамино.

МАРКО: *(Тромо и сјоро изѓовара)*
Мама, што си ми искључила музику?

*Неда џрилази сџубу. Укључује музику и смањује на слабије. Излази из
собе. Миша облачи јакну. Узима велику џаишну са алаџиом за рад.*

НЕДА: Кад се враћаш?

МИША: Јавићу ти се.

Прилази улазним вратиима.

НЕДА: А новац?!

Миша њиражи новчаник. Неда му хићро ѡрилази и извлачи новчаник из његовог џепа. Извлачи ѡар новчаницу и враћа новчаник Миши.

НЕДА: Ево ти. Шта ме гледаш тако?! Треба од нечег да спремим ручак!

Док Неда ѡрича, Миша изађе најоље. Неда узима даљински ућрављач. Укључи тилевизор. Прилази тирјезаријском сћолу. Погледа у лонче за кафу. Исћије из њега.

НЕДА: Ђубре, само је за себе скувало кафу.

Сћушћиа лонче на сћо. Прилази тироседу и тиромо леѓне. Гледа тилевизију.

МРАК

2. СЦЕНА

Неда седи за сћолом. Поред ње седи комишница Јасмина. Једна шоља за кафу је окренућиа наоћачке на тиацни. Друѓу шољу држи Јасмина у руци. Гледа Неди у шољу. Неда је у сћаваћици са виклерима на ѓлави, ѡуши и ѓледа Јасмину.

Марко у својој соби сћава.

ЈАСМИНА: Отворила ти се женска страна. Мушке нема уопште. Види?
(Показује шољу Неди)

НЕДА: Ха! Уопште ме не чуди.

ЈАСМИНА: Мрачна си нешто. Муче те неке бриге. Сва си се затворила у себе.
(Неда уздише)

Али стоји ти брз глас. Неко ће ти ускоро доћи у посету и донеће ти добре вести.

НЕДА: Јел мушкарац?

Јасмино замисљено ѡосмаћира шољу.

ЈАСМИНА: Да. Обучен је у неко одело. Неки господин човек. Доноси добре вести. Видим тебе, како се радујеш. Али неће он доћи само због тога. Он ће ти се и удварати.

НЕДА: Ма дај, Јацо? Само ми још то фали.

ЈАСМИНА: Ево и букет ти доноси. Чак се види да су руже у питању.

Показује Неда њрсиом у шољу. Обе се церекају.

НЕДА: Откад нисам добила цвеће.

ЈАСМИНА: Вас везује нешто из прошлости. Били сте блиски. Али, он те је повредио.

Неда се њргне.

ЈАСМИНА: Видим тебе уплакану у прошлости. А он ти је окренуо леђа?
(*Јасмина њозледа Неда*)
Ко је то Недо?

НЕДА: Стари пријатељ. Нисам га видела годинама.

ЈАСМИНА: Дефинитивно ти стоји сусрет са њим.

НЕДА: Да, звала сам га. Окренула сам телефон његове галерије. Треба да дође вечерас на вечеру.

ЈАСМИНА: Какве галерије?

НЕДА: Галерија "Флуид". Врти се стално реклама на телевизији.

ЈАСМИНА: Никада ми ниси причала о њему.

НЕДА: Он је прошлост. Давна прошлост. Не би га никада ни окренула, да ми није потребан. Постао је велики бизнисмен. Можда среди нешто за Марка. Изложбу!

ЈАСМИНА: Видим ти Марка.

Марко се њргне у сну. Подигне се у кревету, ња ојет легне.

ЈАСМИНА: Нека црна девојка му стоји. Гледа га мрко. Није та добра за њега. Он је тужан због ње. То је све што ти видим. Ниси се нешто отворила данас. Ајде, боди жељу.

Јасмина њружа шољу. Неда боде њрсиом жељу.

Марко усѡаје. Хваѡа се за ѡлаву.

МАРКО: (*У hallu*)
Мама, мама, мама бре...

Неда панично устјаје. Одлази до Маркове собе. Ошвара вратића. Лиже прсти од соца.

НЕДА: Кажи, лутко мамина.

МАРКО: Кафа и клопа.

Неда климне главом и излази из собе.

МАРКО: Затвори врата.

Неда се враћа и затвара вратића од собе.

ЈАСМИНА: Испуниће ти се жеља из два дела.

Неда узима лонче за кафу и савља да се кува.

НЕДА: Како то мислиш?

ЈАСМИНА: Лепо. Прво један део па после пар дана други део жеље.

Неда седне суморно.

ЈАСМИНА: Ај сад ти гледај мени.

Неда узима шољу. Загледа у шољу са кафом. Звони телефон.

МАРКО: *(Скаче из креветића)*
Мама, само сам за Пецу ту!

Неда прилази телефону, диже слушалицу. У исто време, слушалицу свој телефона диже Марко и слуша разговор.

НЕДА: Хало, да, добар дан. А ко га тражи? Ти си Пецо...

МАРКО: *(Прекида је)*
Ту сам. Да. Јел' долазиш...?

Неда погледа збуњено у слушалицу и свишћа је. Неда гледа у шољу. Марко тихо прича и брзо завршава разговор. Лежи и даље у кревету. Зури у телефон.

НЕДА: Ништа ти се није отворила. Ево погледај, све празно, само неке мисли.

ЈАСМИНА: Па наравно. Са оним мојим скотом све може да буде осим забавно. Замисли терао ме да му спремам вечеру у 4 ујутру?

НЕДА: Ма ти си луда. Ниси му ти слушкиња. Ако му треба робиња нек унајми себи неку. Ја сам овом мом лепо рекла, када буде доносио довољно пара у кућу можда му и служим. Узгред, зашто не купујеш ко ја, готова јела?! Тако ја кувам!

Смеју се. Марко устјаје из креветића. Ошвара вратића.

МАРКО: Кафа?!

Прекину нагло смех. Неда скаче и закувава кафу.

НЕДА: Ево. Сад је проврела.

Марко намршишено гледа.

ЈАСМИНА: *(Иронично)*
Добар дан, млади господине.

Неда му њружа њацну, са џезвом и шољом.

МАРКО: Шта опет гледаш у шољу?!

Узима њацну и ѡресне врањима од собе. Седне на кревет и сиња себи кафу. Подиже шољицу, руке му се ѡресу. Просије мало кафе њо себи. Исѡија је.

Јасмина усѡијаје од сѡола.

ЈАСМИНА: Идем ја. Овај мој је већ сигурно стигао са посла. Треба да му скувам ручак...

ЗАЈЕДНО
ЈАСМИНА

И НЕДА: Готово јело.

Смеју се.

МАРКО: Доручак!!!!

ЈАСМИНА: Баш је дрзак. Ја свом детету не бих дозволила такво понашање.

НЕДА: Само тако мислиш, зато што немаш децу!

Јасмина је увређено ѡгледа, оѡвара врања.

НЕДА: Ти се не ѡутиш! Бар се ти и ја разумемо. Дођи после да ми наместиш косу.

Јасмина климне главом и излази. Неда ѡрилази сѡолу. Узима шољице и сѡиави их у судоѡеру. Улази у Маркову собу.

НЕДА: Шта хоћеш да једеш?

МАРКО: Немам цигаре. Иди купи цигаре и клопу у “Меку”.

НЕДА: Да ли ти неко долази?

МАРКО: Пеца. Треба да ми донесе нову глину.

НЕДА: Добро.

МАРКО: Умирем од глади!

НЕДА: Ево идем.

Излази из собе. Облачи каиуӣ њреко с̄јаваћице и њако излази најоље.

Марко се ше̄џа нервозно њо соби. Лево-десно. Прилази фиокама од с̄џола. Пре̄џура, њражи. Седне на кревет̄. Љуља се. Трља се. Тресе за трозница. Звоно на вра̄џима. Скаче. Прӣџрчава вра̄џима. О̄џвара их. У с̄џан улази Пеца. Носи ранац на ле̄џима. До̄џеран је, чист̄џо обучен у уску оде̄џу и зализан. Све је на њему фенимизирано, као и он сам.

МАРКО: Где си до сад?!

ПЕЦА: *(Прича исфеминизирано)*
Шта где сам? Обишао сам пола града јеботе, да би ти нашао ову глину.

Извлачи из ранца цак г̄лине и баца на Марка. Марко нес̄џре̄џно ухвати и за̄џе̄џура се.

ПЕЦА: Да си ми лепо објаснио где је продавница, одмах би дошао.

МАРКО: Ајмо у собу, док ми кева не дође.

Улазе у собу. Пеца разг̄леда њо соби. Марко с̄џуш̄џа г̄лину и иде за њим.

ПЕЦА: Видим набацио си нови стуб?!

МАРКО: Ма, то ми матори купили за роџендан.

ПЕЦА: Са овим можемо да купимо још глине?!

Пеца седне. Прек̄џџи ноге. Ӯџали цӣџарей̄џу.

МАРКО: Дај!!

Марко се ше̄џа њо соби.

ПЕЦА: Полако. Што си нервозан?

МАРКО: Дај, немој да ме зезаш!

ПЕЦА: Прво ми дај лову.

Марко се њрља њо рукама.

МАРКО: Сад ће бре, кева да ми дође. Дај ми, молим те.

ПЕЦА: А не, прво лова. Дугујеш ми још од прошлог пута.

МАРКО: Узећу од кеве кинту. Сад ће да дође. Отишла је да ми купи клопу.

Пеца се смеје. Вади мали њакетић из џепа. Марко му хитро њрилази и њокушава да исцргне из руке. Пеца њомера руку.

ПЕЦА: А пољубац?

Марко му њрилази и њољуби ѓа дружарски у образ. Пеца уздахне и да му њакетић. Марко узима њакетић. Сцјавља ѓа на сцјо. Одмоцјава ѓа. Лиже.

ПЕЦА: Ако ме зајебеш за лову, направићу ти хаос пред кевом.

МАРКО: Ма не брини. Шта је ово? Опет си ме “крајцовао”.

ПЕЦА: Не лупај! Сваки пут ти се чини да је све мање. Постао си алав. Пази да не пређеш црту.

Марко извлачи из фиоке – шцјриц, кашику, зцји уцјалач и лимунцјус. Кува смесу. Пеца ѓа њосмацјра.

ПЕЦА: Реко сам ти лепо, када си први пут узео да ћеш се навући.

МАРКО: Али ти си ми донео први пут?!

Марко скида мараму која му је била везана око врацја. Помера дужачки рукав са руке и зацјеже мараму око руке. Тражи вену.

ПЕЦА: Ја, бар, повремено шмрчем, не пуцам се у вену.

Марко зацјеже зубима мараму. Намешцја шцјриц. Пеца узима цјлинену маску са сцјола.

МАРКО: Ти знаш да ми то помаже у раду. Без овог не бих имао инспирацју.

Пеца сцјавља маску на лице. Смеје се. Марко се окреће леђима и “ради се”. Исцјушцја шцјриц из руке и еуфорично се смеје њар секунди. Седне њоред Пеце и клоне на креветцј.

ПЕЦА: Шта остаде од живахног створа, мајко мила...?

Марко равнодушно цјледа исцјред себе.

МАРКО: Звучиш ко нека баба.

ПЕЦА: Јеботе, не прија ми да гледам, како се уништаваш. Већ 6 година...

МАРКО: (Прекине цја)

Пецко, теби не да прија, него уживаш у томе.

ПЕЦА: Како можеш то да кажеш?

МАРКО: Некада је било обрнуто.

(Смеје се)

Све се враћа, све се плаћа.

- ПЕЦА: А када сам ја то себе уништавао? Је ли?
- МАРКО: Па не овако, али добијао си батине сваки дан.
(Кикоће се)
Јел' си балетан.
(Пеца га увређено погледа)
Да није било мене да те браним, они клошари из краја би те до сада убили.
- ПЕЦА: Ма, сјебан ми био живот.
- МАРКО: (Таише га по рамену. Пеца узмиче ко жена)
Али видим сад ти се осладило. Доста се зарадило.
(Развлачи Пецину мајцу)
Нове крпице, а, а, а...!

Пеца увређено скочи.

- ПЕЦА: Што, шта фали?! Ово је сада тренд. Бар не изгледам ко клошар!
- МАРКО: Ма, у реду је Пецко. Сви ми желимо да изгледамо боље него што стварно јесмо. Али само ми није јасно, како мислиш да изгледаш боље у тој сукњи и са том фризуром.

Пеца се посматра.

- ПЕЦА: Кад си ти задњи пут себе погледао у огледало?
- МАРКО: Е у томе је трик! Гудра ми помаже да радим шта хоћу у датом тренутку и да будем оно што јесам.
- ПЕЦА: Ти се кријеш иза тога!
- МАРКО: Ја сам слободан! Ти ниси!
(Нагло усипаје и врши се по соби)
Зар никада ниси пожелео да осетиш дно и видиш себе дубоко изнутра?
- ПЕЦА: (Цокће)
Ал те ради.
- МАРКО: Ово ти је најчистији стаф до сад.
- ПЕЦА: Не желим да видим такво дно. То је гудра то ниси ти.
- МАРКО: Не ово сам ја! Отворила се и добра и лоша страна мене. Све се види. Све...

Марко се баца на кревет. Смирује се полако и почиње да поне.

- МАРКО: Пецко, упали ми пљугу.

Пеца му њружи њакло циџара, Марко извлачи циџарейџу, узџред исџадне њар циџара. Пеца њодиџе једну. Сџавља Марку у усџа и њали му циџарейџу. Марко задовољно њуши. Пеца се наџиње ка њему и крене да џа заџрли. Оџварају се улазна враџа. Улази Неда. У рукама држи кесу од Мек Доналса и њакло циџара. Пеца њомера хџџро руку. Дрма Марка.

ПЕЦА: Стигла ти кева.

Марко њромо усџаје. Склања њрибор у фиоку. Пеца њушиџа музику на сџубу.

Неда скида јакну. Сџавља храну на сџо. Прилази Марковој соби и сџане исџред враџа. Прислони уво на враџа.

НЕДА: Стигла сам децо.

Куца и оџвара враџа. Улази у собу. Марко заџвара фиоку. Пеца јој њрилази и срдачно се њоздравља са њом.

НЕДА: Како си мили мој?

Марко мирно седне и њуши.

ПЕЦА: Добро, хвала. Како сте ви? Хоћете да вам наместим косу?
Божанствена ће вам бити фризура.

НЕДА: (Смешка се задовољно и њиџа њо виклерима)
Сине, што се не угледаш на Пецу?

Марко сџавља маску на лице, када џа мајка њоџледа.

НЕДА: Ево донела сам ти лепе папице, па да ставим на тањирџ.

МАРКО: Важи.

НЕДА: Јел' си ту дивну маску јутрос направио?

Марко скида маску са лица.

МАРКО: Ово је маска вечности!

НЕДА: Подсећа ме на барокни стил.

Марко се смеје. Неда слеџне раменима са неразумевањем. Излазеџи из собе.

НЕДА: Пецо хоћеш и ти нешто?

ПЕЦА: Не хвала.

Неда вади храну из кесе и сџавља на џањир и џацну.

ПЕЦА: Иди тражи јој лову!

Марко се њромо диџе.

Неда га зајрејашћено гледа.

МАРКО: До вечерас, да си набавила!

Улази у собу. Тресне вратиима од себе. Пеца се одаљи од вратиа. Неда седне на просед. Сјавља шацну у крило. Пали тилевизор. Једе. Једе хисће-рично.

Марко прилази Пеци. Даје му новац у руке.

МАРКО: Ево... Добићеш остатак до вечерас.

Пеца узима пажљиво новац. Пребројава и сјавља у новчаник.

ПЕЦА: Ја сам ти нешто рекао!

Марко гледа по соби.

МАРКО: Платићу ти!... Продаћу стуб!

ПЕЦА: Новац од стуба иде на дуг, плус камата.

МАРКО: *(Клима главом)*
Наравно... Само да нађем купца.

Пеца крене ка вратиима.

ПЕЦА: Ја ћу се побринути за то. Видимо се.

Излази из собе. Марко седне поред тосјаменџа. Скине крју са гљине. Пеца погледа Неду.

ПЕЦА: Пријатно.

НЕДА: *(Пуних усја)*
Зар већ идеш?

ПЕЦА: Имам обавезе. Видимо се касније. До виђења.

Пеца излази најоље. Марко узима парче гљине. Меси парче гљине у рукама. Глава му тоне.

Неда седи поред тилевизора и гледа тилевизију. Једе.

Звони тилефон. Марко се тиргне.

Неда брише руке о себе. Подиже слушалицу.

Марко брише руке о себе. Подиже слушалицу и слуша.

НЕДА: Хало, да? Ја сам. Знам да си ти.
(Смеје се)

Да и ја сам мислила на тебе. Телепатија! Ево нешто распремам по кући. Ти? Јел' долазиш на вечеру? Дивно. Да, да... направио је дивне маске. Једва чекам да га упознаш.

Крајко звоно. У сџан улази Јасмина. Неда јој њоказује руком да седне. Јасмина је видно узнемирена, са масницом на оку и раичерујане косе.

НЕДА: Да, дуго је прошло. Узбуђен си? Па и ја сам. Прошло је... А не, не, 26 година. Да. Онда се видимо. Здраво.

Неда сџушџа слушалицу. Марко изнервирано ѓресне слушалицу. Неда ѓрља рукама задовољно. Ни не ѓољледа у Јасмину, која и даље сџоји код враџа. Преџура ѓо ѓуној судојери и налази цезву. Само је мало ѓлакне и најуни водом. Сџавља цезву за кафу.

НЕДА: Хајде да попијемо по кафицу... Мораш опет да ми гледаш. Све си погодила. Господин из шоље долази на вечеру.

Неда улази у Маркову собу. Марко се ѓрѓне. Прави се да меси ѓлину.

НЕДА: Долази господин Петровић на вечеру.

МАРКО: *(Мељући ѓлину)*
Ко?

НЕДА: Власник галерије “Флуид”. Па зар већ нисмо причали о томе?

МАРКО: Рекао сам ти да ме не дираш док радим!

Неда ѓрилази ѓосџаменџу. Заљледа.

НЕДА: Само ти ради. Шта правиш? О баш је лепо?

Марко баџи из руке ѓарче ѓлине на ѓосџаменџу. Парче ѓлине се залеџи за ѓосџаменџу. Неда се заледи од сџраха.

НЕДА: Добро, ево идем, идем... Нећу да те дирам.

Излази из собе. Јасмина и даље сџоји на сред собе. Неда је ѓољледа.

НЕДА: Хајде седи.

Јасмина седне. Уџали циѓаретџу. Ѓуџе.

Марко баџа из руке делове ѓлине на ѓосџаменџу.

НЕДА: Јел опет?

Јасмина клима ѓлавом.

НЕДА: Ја стварно не разумем... Докле? Зашто то трпиш?

ЈАСМИНА: Па, где ћу Недо? На улицу?

НЕДА: Не знам. Иди привремено код мајке. Да ја немам Марка одавно би Мишцу напустила.

Марко раскомадава делић ѓлине, који је ѓредсѓављао маску. Дели маску на два дела.

ЈАСМИНА: Твој муж, бар не пије.

НЕДА: Мислиш? Е драга моја, мишеви то умеју добро да крију.

ЈАСМИНА: Миша није агресиван. Он је тако миран и сталожен. Лако је теби тако...

НЕДА: Ма, о чему ти то? Ти имаш избора. Ја немам. Ако ти није лепо са њим, напусти га.

Прича свака за себе. Не слушајући једна друѓу.

ЈАСМИНА: Морам да нађем посао... Једва имам средњу завршену. Ко још у овој земљи може да нађе посао? Не знам више шта ћу са собом.

НЕДА: Напустила бих га... Али... Видиш какав је Марко?

ЈАСМИНА: Потребно ми је мира. Пажње. Само мало нежности. Човек који ће да доноси паре у кућу, а не да троши све по кафанама.

НЕДА: Миша га је упропастио. Годинама га игнорише ћутањем. Да. Марко је преосетљив. На мене...

ЈАСМИНА: Човек који би могао, да ћути са мном. Кад већ не може да направи дете, скот! Зар бар не може да постане бољи?! Потребно ми је чудо!

НЕДА: Марко је био чудо! Таленат. Сви професори су му предвиђали велику будућност. Док се није догодило...

Марко леђне у креветѓ. Тоне и ѓледа у ѓлафон.

ЈАСМИНА: Само да не паднем у искушење из очаја!

НЕДА: То је било дете које се некада нон-стоп смејало!

ЈАСМИНА: Ти бар имаш човека који је уз тебе.

НЕДА: Више немам сна... Сваког дана га гледам како зури у тај плафон и, и, и...
(Почиње да јеца)
Зар и њега да изгубим? Он је све што имам!

Јасмина је заѓрли. Гледају се.

ЈАСМИНА: Биће све у реду, биће...

(Дрхѓи јој ѓлас)

Ајде да попијемо ту кафицу. Вода је проврела.

МРАК

3. СЦЕНА

Неда седи на столицу. Једе сладолед из породичног паковања. Јасмина јој скида виклере и чешља косу. На столицу су преврнуле шоље за кафу. Окренуле су ка телевизору. Гледају. Јасмина прилази телевизору и дојачава телефон. Чује се звук турбо-фолк музике. Јасмина игра. Увија своје тело, зледајући у екран. Имитира певачицу. Смеје се.

Марко седи на кревету, полу свесно. Једна рука му је зајезнута марамом. Друга рука пада поред њега. Испушта ширец из руке. Марко зледа празно испред себе.

Јасмина прилази Неди. Игра уз музику и чешља је. Неда удари руком Јасмину по руци.

НЕДА: Полако, чупаш ме!

Марко се пргне. Гледа око себе. Полако скида мараму са руке и везује је око вратца. Устаје и расклања прибор у фијоку.

ЈАСМИНА: Видиш јој хаљину?
(Показује ка екрану телевизора)
Наговарам оног мог да ми такву купи.

НЕДА: Како је витка? Кад би успела тако да смршам.

Марко устаје испред огледала, осмијра се.

ЈАСМИНА: Онда ћеш морати да избациш два obroка и слаткише из исхране.

НЕДА: Оне бре, не једу уопште! Изгладњавају се, док не падну у несвест. А како ја да смршам до вечерас?

Марко се погледа у свом испуцаном лицу. Неда устаје прилази телевизору и мења канал.

НЕДА: Шта је мени? Зар сам спала на то, да ми ово ђубре буде критеријум?

Марко узима маску у руке и ставља је на лице. Гледа се у огледало. Маска се смеје. Марко помера маску има равнодушан израз на лицу. Поново ставља маску. Звоно на вратима. У стана улази Миша.

ЈАСМИНА: (Кокетно)
Добар дан комшија. Како сте?

Миша климне главом ка њој. Испушта торбу са алатом на под. Качи јакну. Неда га ни не погледа. Миша изува ципеле и обува папуче. Миша одлази до кухињског дела. Узима са стола шоље и ставља их у судоперу.

ЈАСМИНА: Погледај. Бићеш прелепа вечерас.

Јасмина даје Неда мало оґледалце да се погледа. Неда се задивљено гледа. Јасмина гледа у Мишу.

НЕДА: Вечерас нам долази господин Петровић, власник галерије “Флуид”.

Миша кући оћиоајке са сцола и баца у канџу.

НЕДА: Треба да оставиш добар утисак на њега, знаш да је он јако битан због Маркове изложбе.

Марко баца маску на под. Маске се не разбије.

МИША: Где је Марко?

НЕДА: Ради у соби.

МИША: Хоћеш да кажеш гледа у плафон?!

Марко се проромо сјушија на кревет. Нејријајна тишина.

ЈАСМИНА: Како је на послу комшија?

МИША: Добро.

Миша седа на просед.

ЈАСМИНА: Е па морам да идем. Чека ме дужност.

Миша узима новине и прелистава их. Неда гесџулира очима Јасмини.

ЈАСМИНА: Комшија, јел можете да дођете вечерас да ми поправите бојлер?

МИША: Зар опет?!

ЈАСМИНА: Кад га онај мој, држи по цео дан укључен.

МИША: Добро, доћи ћу.

Неда задовољно погледа у Јасмину. Јасмина одлази до врати. Звоно на вратима. Јасмина их оћвара. У сџан улази Пеца и Драгана.

ПЕЦА: Добар дан, јел’ Марко ту?

НЕДА: Наравно мили мој, у соби је.

Миша посмајра заинтересовано у Драгану. Драгана сџидљиво гледа у под. Јасмина и Неда загледају у Драгану.

НЕДА: Боже и њу си видела.

Смеју се. Миша се гласно накашље. Јасмина излази најоле.

ЈАСМИНА: Онда комшија свратите вечерас, пре вечере.

Пеца и Драгана улазе у собу.

Миша чийа новине. Неда усїаје са сїолице. Седне ѿред Мише. Наслони се на њега. Миша је оджурне. Усїане. Седне на фойељу. Чийа новине. Неда лежне на шросед и жледа у шелевизор. Узима сладолед у руке и једе.

Пеца ѿрилази Марку. Марко лежи на кревеїу окренуї леђима од ѿублике. Пеца га дрма за раме. Марко узледа Драгану, усїаје из кревеїа. Пеца га жрли.

ПЕЦА: Кажи драгичка!?

Марко жледа хийноїисано у Драгану. Оджурне Пецу од себе.

ПЕЦА: Већ сам нашао купца за...

Драгана ѿрилази Марку. Пружа му руку.

ДРАГАНА: Ја сам Драгана.

МАРКО: Драго ми је. Ја сам Марко.

Држи дуже њену руку. Пеца ѿрилази Драгани. Вуче је ка сїубу.

ПЕЦА: Ово је тај стуб.

Драгана жледа сїуб. Марко ѿрилази ѿосїаменїу. Меси жлину. Посмаїра Драгану.

ПЕЦА: Најновији модел сониа. Може да прими 6 дискова. Има и даљински управљач. Кошта 3000 марака. Ал пошто си ми ти стара познаница, може и за 500 марака. За ту лову се више него исплати. Зар не?

Држана ѿосмаїра Марка. Марко и Драгана као хийноїисани ѿосмаїрају један у дружо.

ДРАГАНА: Прелеп је.

ПЕЦА: Чим платиш, можеш да га узмеш.

ДРАГАНА: Договорено.

ПЕЦА: Ало, девојко јел ме ти слушаш?

Драгана одвоји ѿжледа од Марка и ѿжледа ѿрви ѿуї Пецу.

ДРАГАНА: Кад могу да дођем да га узмем?

МАРКО: Кад год желиш.

Марко и Драгана се оїеї хийноїисани жледају.

ПЕЦА: 'Ајде бриши.

Иззџурава Дражану најоље.

ДРАГАНА: Али...

ПЕЦА: Видиш да ради.

Дражана њоџледа у Марка.

МАРКО: Сад знаш где станујем.

Дражана се насмеши. Пеца је иззџура из собе.

ПЕЦА: Зови ме када набавиш паре, па ћемо доћи по стуб.

Дражана изађе из собе. Миша дрема на фојтељи. Неда сјава. Дражана излази најоље. Миша сјушија новине. Усјаје извлачи малу њљоску из шорбе. Гуцне. Неда џа њосмајра. Миша сјаваља њљоску у цей. Прилази врајима Маркове собе ѡрслушкује.

Пеца ѡрилази сјубу. Вади мали ѡкејић. Просје хероин на сјо. Узима црју. Марко усјаје и ѡрилази. Одџурне Пецу и алаво извуче црју.

МАРКО: Ко је ова мала?

ПЕЦА: Живи у мојој згради. Сигурно ће купити стуб. Ложи се на тебе већ годинама и...

МАРКО: *(Прекине џа)*
Мислиш? Због мене?

ПЕЦА: Ма не... Ѓале јој је тешки буржуј. Ради у иностранству. Кева јој је бивша манекенка, креше се с ким стигне по крају. Мала је скроз распуштена.

Пеца ѡушија музику на сјубу. Почине да ѡлеше.

Пеца "хваја ѡице ѡо ваздуху".

Плеше ко жена.

НЕДА: Остави га! Друг му је ту!
Миша се тргне и одмакне од врата. Мрзовољно седне на фотељу.

МИША: Мислиш на ону сподобу!?

Марко седи ѡред ѡсјаменја и меси џлину. Пеца му ѡрилази кокејно ко жена.

ПЕЦА: Је ли Маркић, како ти се допада ова кореографија? Знаш сутра идем на аудицију за филм. Неки млади редитељ, снимео је...

МАРКО: А откуд знаш да се ложи на мене?

ПЕЦА: Моја кева и њена су најбоље пријатељице. Тако да мала нон-стоп виси код мене. Моли ме већ месецима да те упознам са њом.

МАРКО: Никада ми ниси то рекао.

ПЕЦА: Класичан “трип” клинки. Пали се на пропале уметнике. *(Кикоће се)*...да укључује телевизор.

НЕДА: Вечерас долази Петровић.

МИША: Па?!

НЕДА: Мислила сам да наручимо роштиљ из ресторана. Можда ће средити Марку изложбу.

Миша је погледа.

МИША: А шта ће Марко да изложи?

НЕДА: Марко ради већ данима. Када сам му рекла, одушевио се. Мислим да му је требала само права мотивација.

МИША: Мотивација! Шта сереш! Добро ти знаш, од чега је он изгубио мотивацију.

Марку испада жлина из руке. Смеје се.

МАРКО: Мислиш да ми сами себи кројимо судбину?

ПЕЦА: Не знам. Ако је тако, зашто смо без своје воље рођени?

МАРКО: Е зато треба да изаберемо када ћемо умрети.

ПЕЦА: Дај јеботе, постао си мрачан.

МАРКО: Смрт је ту. Вреба. Боље ми њу да зајебемо, него она нас.

Марко крене ка њему са испруженим рукама. Пец се ућлашено њргне.

МАРКО: Бууу! Глад. Глад! Ја сам гладан да стварам.

Узима жлину у руке и размазује је по себи. По лицу. Смеје се хистерично. Пец се ућлашено склупча у ћошак од собе.

Миша усћане. Искључи телевизор.

МИША: Докле ћеш да га третираш ко дете?!

- НЕДА: Он јесте дете. Преосетљив је. Уосталом, тебе он никада није интересовао.
- МИША: Он је магарац од 26 година! Кога си ти размазила!
- НЕДА: Мој син је чудо! Знаш и сам да је уписао вајарство као највећи таленат.
- МИША: Таленат без рада не значи ништа.
- НЕДА: Који си му пример дао?! Нема те по цео дан кући. А када дођеш ћутиш или гунђаш.
- МИША: Нисам кући, јел' радим. То је добар пример! А који је твој пример?! Гледање у шољу и преждеравање?!
- НЕДА: То је на нервној бази.

Миша се смеје.

Пеца њриђе врајима, ослушне.

- ПЕЦА: Твоји матори се свађају. Јел' чујеш?

Марко љађа љлином Пецу.

- ПЕЦА: Што си зао тако?
(Марко љођоди Пецу у лице. Пеца љадне на љод)
Пичко једна, ја сам ти једини пријатељ!
- МАРКО: Ти си ми дилер. Ту нема пријатељства.
- ПЕЦА: Јел' тако? Да нема мене, био би сам. Нико ти не би дошао у кућу.
- МАРКО: Ја јесам сам. Сви су сами.

Седне на кревет. Глава му љоне.

- ПЕЦА: Ти бар имаш породицу. А мене је луда кева одгајила! Никада није желела сина. Облачила ме од малена у женску одећу. Тако ме је кажњавала, што има дете које не жели и које мора да храни од свог курвања.
(Почне да љлаче)
Зато су ме и сви гледали ко наказу. И рођени отац ме се стиди. Неће да чује за мене.
(Пољледа у Марка)
Ти ниси имао ништа од тога, па се уништаваш. Зато што си размажен! Зато што си добио све!

МАРКО: *(Тромо и сјоро)*
А зато ме ти трујеш?

ПЕЦА: Ма, јеби се.

Марко њрилази Пеци и њодиже ѓа са њода.

МАРКО: Ти мислиш да ја имам породицу!? Породицу сам изгубио, када сам изгубио брата. И то својом кривицом!

Марко седне њромо на креветѡ. Хватиа се рукама за ѓлаву.

Неда узима чинију са кокицама и једе.

НЕДА: *(Пуних усѡа)*
Недостатак пажње сам заменила храном. Ниси ме годинама дотакао!

Неда хисѡерично једе. Трѡа храну у усѡа. Мишиа је са ѓађењем ѡоѓледа.

НЕДА: Знам да меркаш Јасмину!

Марко држи ѓлаву међу рукама.

ПЕЦА: *(Седне ѡоред њеѓа)*
Ниси ти крив.

МАРКО: Били смо пијани. Славили смо, што сам уписао вајарство. Био је тако срећан.
(Марко ѡрича као да је у бунилу)
Све после те вечери је ништа. Потпуни мрак. Држао сам га у рукама. Мог малог брата. Био сам потпуно празан.
(Марка ѡресе ѓрозница)
Пеђа је био бољи у свему од мене. Зато ме ѓале мрзи! Знам. Осећам то сваког дана у његовом погледу. Боље да сам ја погинуо!
(Пеца ѓа заѓрми. Марко се ѡирѓне. Поѓледа око себе)
Остави ме, хоћу да будем сам!
(Одѓурне Пецу од себе)

Пеца усѡаје. Марко ѡокушава да заусѡави рукама ѓрозницу.

МАРКО: Видимо се после.

Пеца климне ѓлавом и излази из собе. Посмаѡира заѡањено.

Неда сѡушѡа ѡразну чинију на сѡо. Укључи ѡтелевизор. Прича као да је сама у соби и ѓледа у екран.

НЕДА: Никог ти ниси волео, осим Пеђу. Он је био оно што си ти желео. Твоја крв.
(Миша седи скамењено, њрави се да је не слуша)
Сада кривиш нас. А ти си крив!

МИША: Ја!!

НЕДА: (Равнодушно)
Лепо сам ти рекла, те ноћи, да му не дајеш кола да вози.
Пили су...

Миша њрилази Неда и лужи јој шамар. Неда цикне. Пеца се њрђе уљашено. Сви – Неда, Миша и Пеца се њогледају. Пеца исљрчава најоље.

МРАК

4. СЦЕНА

Неда је обучена и даље у сљавацици. Седи за сљолом и шминка се. Марко седи на кревету у соби. Тресе се. Покушава да заусљави рукама дрхљаше. Крајко звоно на вратицама. Улази Миша са њакејима хране. Сљавља их на сљо.

НЕДА: Одлично. Стави све то у рерну да се не охлади.

МИША: Хоћеш да ставим у тепсију, да изгледа као да си ти испекла?

Марко њосљавља маске њо сљолу. Загледа их.

НЕДА: Стави свечани есцајг.

Миша њосљавља есцајг. Неда усљаје и намешља свеће на сљо.

НЕДА: Рекла сам свечани. Хоћеш да нам се смеје?

Марко узима маску која се смеје. Улази у дневну собу. Сљавља маску на лице. Неда гледа збуњено у Марка.

НЕДА: Ту маску му обавезно покажи.

МИША: Јел' си направио неку нову?

Марко сљушља маску. Погледа оца.

МАРКО: Ово је маска вечности!

НЕДА: Иди пресвуци се. Обуци радно одело. Када Петровић дође, ти као ради у соби.

Марко одлази у своју собу.

Миша поспмајира ка врајима Маркове собе. Марка пресе грозница. Покушава рукама да је смири.

Миша намешиа есцајг по сјолу. Неда загледа.

НЕДА: Не тако.

МИША: Намести га сама.

Неда узима есцајг и намешиа. Миша је окренути леђима. Узима њоску из цеја од кошуље. Исција. Окрене се и поспмајира Неду.

Марко узима парче глине. Меси. Покушава да смири дрхјавицу руку.

МИША: Не памтим када си стављала тај есцајг.

НЕДА: Када је Марко уписао вајарско.

МИША: А данас, зато што он долази?

Неда се смеје.

Марко лежне на кревету. Узима ћебе, умивава се. Тресе га грозница.

Миша прилази сјолу и пресне шањир о њод.

Марко сјавља ћебе преко главе. Покушава да зајуши уши.

Миша седне на сјолицу. И пред Недом, вади њоску из цеја. Узме цу.

МИША: Одакле ти храбрости да га овде позовеш?!

НЕДА: Због Марка.

МИША: Кучко! Вадиш се на дете!

НЕДА: *(Уилашено)*

Долази да упозна Марка и види његове радове...

МИША: Чим буде видео у ком је стању Марко...

НЕДА: Не!!! ћути! ћути, ћути... Марко је чудо! Почни да верујеш у њега!

Марко облачи неколико дуксерица. Смирује се грозница.

Марко оивара враја од собе и поспмајира родијеље.

МИША: Марко се распада, а ти се претвараш да је све у реду. Он треба да иде на лечење!

НЕДА: Нее!

МИША: Ти и ја смо мртва тачка. Нема ничега. Све ми се смучило! Не желим и ово дете да изгубимо!

МАРКО: Престаните!! Не могу више да вас слушам!

НЕДА: Ма не сине... Ми смо се нешто справљали...

МАРКО: Кријете се иза мог проблема, а не можете сопствене да решите! Обоје имате нешто заједничко. Патолошку мржњу, с којом се препуцавате преко мене. Доста ми вас је!
(Погледа у оца)
Време је да прихватите. Нисам као он, никада и нећу бити!

Миша постојићено гледа у под. Марко стоји код врати и пресе се.

НЕДА: Сине,
(Прилази му и трчевићо га додирне. Марко стоји укиљено)
Још се ниси спремио? Како си се то обукао? Ајде иди пресвуци се? Луче мамино...

Марко уђе у собу и пресне вратиима.

Неда погледа у Мишу. Прилази столу и декорише га.

НЕДА: Иди, реци му да се спреми. Видиш да ме ништа не слуша?

Миша одлази ка вратиима Маркове собе. Марко узима парче глинe, меси, покушава да смири дрхтавицу руку. Миша куца на врати. Улази у Маркову собу. Прилази постојменцу узима парче глинe и меси га. Миша шећа по соби и разгледа.

МИША: Како иде?

Миша подиже маску са пода и гледа је.

МАРКО: Правим нову маску. Треба да представља вечност.

Миша сјуштиа маску на под. Седне на кревет и али цигарету. Гледа Марка. Марко гледа на доле и меси глину.

МИША: Сећаш се кад си био мали, како смо правили договоре?
(Засиане, уздахне)
Ти, Пеђа и ја били смо тајни пријатељи?!

Марко се насмеје.

МИША: Шта сам вам обећао – увек сам урадио.

Марко климне главом.

Неда прилази орману, вади хаљину. Посматра је.

МИША: Само још једну ствар тражим од тебе! Хоћу да ми обећаш!

Марко меси нервозно глину.

МАРКО: Кажи?

МИША: Испуни мајци жељу и пристојно се понашај вечерас. Нађи посао.

Неда први пут скида сиваћицу. Облачи хаљину преко главе. Хаљина јој је тесна. Неда је на силу навлачи.

МАРКО: То су три жеље?

МИША: Само то тражим од тебе.

МАРКО: Зашто бих то урадио? Ја знам ко је он!

МИША: Неважно је ко је он! Важан је разлог због ког долази.

МАРКО: Нисам ја неспособан. Знам, Пеђа је увек био способнији, али могу и ја сам. Не верујете у мене?!

Неда прилази вратицима. Прислушкује. Марко уситане нервозно се шета по соби, Миша узима Маркову глину и сјаја је са својом. Миша носмајира две глине које су се сјојиле у домилу.

МАРКО: Јел' сте ви само због мене заједно?

Неда куца на вратица. Улази.

НЕДА: Како ми стоји?

Прилази пољуби Марка. Гледа у Мишу.

МИША: Изгледаш прелепо.

Неда се закикоће. Изађе из собе.

МАРКО: *(Процеди неситурно кроз зубе)*
Потруди ћу се.

МИША: Обећај ми!

Марко ситане. Први пут погледа оца – очи у очи. Миша уситаје. Прилази сину. Даје му глину у руке. Марко носитићен ситића главу.

МАРКО: Тата, ја желим да будем бољи.

МИША: Знам сине. Верујем у тебе!

Неди цукне хаљина коју је навукла. Бесно је поцепа. Узима другу, широку хаљину из ормана и навлачи је.

МАРКО: Обећавам!

Миша се задовољно осмехне. Помилује сина по лицу.

МИША: (Благо)
Иди истуширај се... Смрдиш на... глину.

МРАК

5. СЦЕНА

Маркова соба. Уредно намешићена. Види се да је расћремио. Марко у радном оделу стоји код постоаменџа и ради.

Миша у дневној соби, седи на фојелџи. Чића новине.

Неда се “врџи” по дневној соби. Разгледа сто. Огледа се у огледалу. Појравља шминку. Окреће се у круж у хаљини која је јако широка, иако да је чини још дебљом и смешнијом.

Звоно на вратићима. Неда прићрчава вратићима. Намешића хаљину. Миша склаја новине и усџаје. Неда оћвара вратића. У сџан улази ћосћодин Пећровић. Елећанћно обучен. Са великом златћном оћрлицом око вратића. Неда ћа задивљено посмаћра.

НЕДА: Добро вече!

Пећровић је загледа. Види се да је разочаран.

Пећровић јој узима руку и пољуби је. Види се да на руци има оћромну златћну наруквицу и златћни сџи. Прилази Миши, рукује се са њим. Гледају се. Миша држи сџећнућо Пећровићеву руку. Пећровић ћрави болну ћримасу.

НЕДА: (Ућлашено)
Да, то је мој супруг.

МИША: Изволите седите.

Показује руком ка ћрћезаријском сћолу. Пећровић ћрилази сћолу, седне на чело сћола. Миша седне на друћо чело сћола. Неда узима чаше, сћавља на сто и сџа ићће.

Марко ћрилази вратићима и ћрслушћује.

НЕДА: Надам се да ово одговара!?

Показује на боцу алкохола. Пећровић климне главом.

ПЕТРОВИЋ: Где је млади уметник?!

НЕДА: Он ради у својој соби. Да га позовем

ПЕТРОВИЋ: Не немој да га...

НЕДА: Дођи да видиш, како ради?

Вуче Пејровића за руку. Пејровић усјаје.

Марко сјане код њосјаменџа и ради.

Неда куца на врати.

НЕДА: Сине, јел можемо да те прекинемо на тренутак?

Ошвара врати. Неда и Пејровић улазе у собу. Марко брише руке о своје радно одело. Пејровић ѓа њосмајра, зајим разгледа собу.

НЕДА: Сине, ово је господин Петровић о коме сам ти причала.

МАРКО: Добро вече!

Марко љружа руку Пејровићу. Руке му се љресу. Пејровић му љогледа у руке, ља у очи. Узима обема рукама Маркову руку и држи је.

ПЕТРОВИЋ: Дакле, коначно да Вас упознам. Пуно сам чуо о вашем раду и таленту?

(Насмеје се)

Радите нон-стоп?

НЕДА: Устаје и у сред ноћи. Задњих месец дана га је ухватила радна грозница. Готово не излази из своје собе.

Пејровић узима глинену маску. Посмајра је.

Миша седи са сјолом и љије.

МАРКО: То је маска вечности!

ПЕТРОВИЋ: Занимљиво... За вас је вечност блаженство?

Марко се љргне.

МАРКО: Не. Зашто?

Пејровић сјавља маску на лице. Марко му узме маску.

ПЕТРОВИЋ: Јел' имате још радова?

Прилази сјолу на коме је љоређано љар маски. Подиже две маске. Сјавља ојетџ једну на лице. Види се да је љо исјовейна маска као љрејходна. "Блажено насмејана". Пејровић сјуиђа маску. Сјавља дружу на лице. Ојетџ исја.

Звоно на вратиима. Улази Јасмина. Миша је љијано гледа. Смешка се.

МИША: Касниш?!

ЈАСМИНА: Па где сте ви комшија? Заборавили сте на бојлер.

МИША: Бојлер, а?

Усџаје и ѓрилази Јасмини. Гледа је.

Пеџровић држи маску на лицу и ѓледа у Марка.

ПЕТРОВИЋ: Због овог блаженог осмеха.

Неда збуњено ѓледа у Марка и Пеџровића. Марко ѓресџрашено ѓледа у Пеџровића.

Миша ѓрилази Јасмини.

МИША: Знам да те је Неда послала да ме извучеш из куће, док је овај ту.

ЈАСМИНА: Ма не... ја само желим.

Миша јој сџавља руку на усџа. Гура је ка улазним враџима.

МИША: Јел' имаш нешто жестоко у кући?

Јасмина клима ѓлавом. Миша је ѓодиѓне. Јасмина се невешџо брани.

НЕДА: Него зашто не бисмо прво вечерали, па ћемо после да разгледамо. Мора да сте гладни?

Пеџровић климне ѓлавом.

МИША: Ајмо... да ми гледаш у чашу да видимо и моју будућност.

Миша износи Јасмину најоље. Неда и Пеџровић улазе у дневну собу. Марко баџи мокру крџу на ѓосџаменџ.

Пеџровић седне за сџо. Неда седне ѓреко ѓуџа ѓеѓа. Пеџровић сџа алкохол у чашу. Исџија. Посмаџрају се.

Марко окреће џелефон у својој соби.

ПЕТРОВИЋ: Колико ти син има година?

НЕДА: 26 година.

Марко ѓресне слушалицу. Нервозно се шеџа ѓо соби.

ПЕТРОВИЋ: Не личи на оѓа.

НЕДА: (Трѓне се)
Личи на мене. Сањар је...

Марко ѓрилази враџима. Прислања ѓлаву на ѓих и слуша.

ПЕТРОВИЋ: Последњу изложбу сам отворио његовом професору. Само је причао о Марковом таленту. Нисам знао да је то твој син!

Неда клима љавом, одушевљено.

ПЕТРОВИЋ: Такви уметници се рађају једном у хиљаду година.

Марко се сјушиша на њод, њоред враиша.

ПЕТРОВИЋ: Зашто ме ниси раније звала?

(Пауза)

Када сам се вратио са пута, тражио сам те месецима. Зашто ниси хтела да...

НЕДА: *(Прекида ља)*

Све је то прошлост. Оставимо је иза себе.

Усијаје вади храну. Сџавља је на сџо. Пејировић је зџраби. Гледа је у очи.

ПЕТРОВИЋ: Зашто? Зашто ме ниси чекала?

НЕДА: Оставио си ме саму. Ниси ми се јавио два месеца. Била сам очајна...

ПЕТРОВИЋ: *(Прекида је)*

Хтео сам да побегнем од свега. Нисам желео да се везујем. Али даљина ме је још више зближила теби. Желео сам...

Неда скине њеџове руке са своџ лица. Пејировић седне.

ПЕТРОВИЋ: Одмах си се удала!

НЕДА: *(Иронично)*

Што, планирао си да ме жениш?

ПЕТРОВИЋ: Да си ме сачекала, све би било другачије.

НЕДА: Сам си говорио да се никада нећеш женити.

ПЕТРОВИЋ: Јесам.

(Насмеје се)

Оженио сам се.

Неда ља бесно њоџледа.

ПЕТРОВИЋ: И развео сам се.

НЕДА: Ниси се уопште променио.

ПЕТРОВИЋ: Сигурно си бар једном дневно мислила на мене.

НЕДА: *(Смеје се)*

И остао си тако сигуран у себе. Егоистичан.

ПЕТРОВИЋ: Ти си се променила!

НЕДА: Знам.
(Седне на сѝолицу, тѝужно)
Бојим се да се погледам у огледало. Како сам некада била витка.

ПЕТРОВИЋ: Ти ћеш за мене увек бити моја “мала размажена девојчица”.
Неда се смеје. Пеѝровић је љуби ѝо рукама. Додирује ѝо лицу. Неда се увија као девојка. Лице јој је насмејано, делује млађе.

ПЕТРОВИЋ: Увек сам волео, твоје десно, затвореније око.

НЕДА: (Склања сѝидљиво ѓлаву)
Само си ти умео, тако лепо то да видиш.

Гледају се. Пеѝровић исѝија ѝиће.

ПЕТРОВИЋ: Јел’ га волиш?

НЕДА: Он ми је увек био стуб сигурности. Ослонац.

ПЕТРОВИЋ: То није љубав!

НЕДА: Љубав је само тренутак,...

ПЕТРОВИЋ: (Прекине је)
Ти си једина жена коју сам икада волео!

НЕДА: Све пролази.

ПЕТРОВИЋ: Ово је повратак! После 26 година, поново.

НЕДА: Срели смо се пар пута. Али ти си увек био хладан према мени.

ПЕТРОВИЋ: Био сам љубоморан! Увек си била са њим.

Узима је за руке.

ПЕТРОВИЋ: (Гледа је у очи)
Шта ти се догодило?

Неда ѓа одѓурне. Буди се из занесеносѝи. Посѝаје она сѝара.

НЕДА: Мени је једино Марко битан. Сву своју љубав сам усмерила на њега.

ПЕТРОВИЋ: То је могао... То је требао да буде наш син.

Неда ѓа зѓраби за руке.

НЕДА: Молим те помози ми! Помози Марку! Среди му изложбу.

ПЕТРОВИЋ: Биће ми задовољство!

Неда га зазрли. Пољуби га у усња. Ошварају се враћа. У сџан улази Миша. Видно њијан. Тејура се.

Кошуља му је раскојчана, као и каји на њанијалонама. Посмајра Неду и Пејровића. Они га не ѡрмећују. Миша крене уназад. Удари о враћа. Сџошакне се и ѡдне. Неда га ѡресџрављено ѡгледа. Миша ѡкушава да се дигне.

МИША: О, јел сам то ја вас прекинуо?

НЕДА: (Кисело)
Таман си стигао на вечеру.

Прилази му и ѡмаже му да се ѡдигне. Гура га да седне на сџолицу.

МИША: Поправио сам Јасмини бојлер.
(Смеје се)
И више од тога. Све сам поправио!

Миша седне на сџолицу.

Неда одлази до Маркове собе. Марко лежи на ѡду ѡред враћа. Неда ошвара. Угледа Марка на ѡду. Ушласено се ѡрдне.

НЕДА: Сине, што ту спаваш? Хајде, дођи на вечеру.

МАРКО: Мама, сањао сам диван сан. Сањао сам да летим.

Неда му ѡмаже да усњане.

Пејровић узима флашу са сџола. Миша му ошима флашу из руке. Исџја.

МАРКО: Био је и Пеђа самном. Заједно смо летели. Смејали смо се.
(Нагло усњане)
А онда смо се раздвојили. Почео сам да падам на доле!
Треснуо у провалију.
(Сџресе се од језе)

НЕДА: Сине, имаћеш изложбу.
(Љуби га)
Хајде да једеш. Биће све у реду видећеш.

МРАК

6. СЦЕНА

Сви – Пејровић, Неда, Миша и Марко седе за столом у дневној соби. Завршавају вечеру. Неда усјаје и расклања шањире.

ПЕТРОВИЋ: Вечера је била божанствена! Изврсно си спремила.

НЕДА: Ма, није то ништа.

ПЕТРОВИЋ: Немој тако. И кување је врста уметности. За укусно јело, треба уложити пуно труда.

НЕДА: Наравно. Ретко ко разуме како је тешко бити домаћица. Ја сам цео свој живот посветила породици. Ја редовно кувам, спремам...

Миша са каменим изразом на лицу, посмајра њено хвалисање.

НЕДА: Покушавам на све начине да олакшам живот Марку-да ствара.

ПЕТРОВИЋ: Младићу, ретко ко има такву привилегију. Ви имате велику срећу што имате мајку која разуме ваш рад.

Марко одсујно гледа кроз Пејровића. Миша се пригушено кикоће.

ПЕТРОВИЋ: *(Миши)*
А чиме се Ви бавите?

МИША: Ја сам електричар. Поправљам сву електрику... Све. Што нико не може да поправи, ја могу.

НЕДА: Миша је завршио електротехнички фалкутет. Али фирма у којој је радио је пропала.

МИША: Све је пропало...

НЕДА: Уосталом, већа је плата електричара у данашње време.

ПЕТРОВИЋ: Наравно.

МИША: Нажалост.

Нејријатна тишина.

НЕДА: А Марко је купио таленат за уметност од мене.

Приђе Марку и пољуби га као мало дете. Марко је посмићено одгурне. Миша се све јаче клима на столици.

ПЕТРОВИЋ: А ти, што ниси завршила фалкутет?

НЕДА: Па, не иде дизајнер-интеријера и трудница.

- МИША: *(Пресџане да се клима на сџолицџи, ѓледа џо сџану)*
Видим да си зато сав свој таленат пребацила на уређење нашег дома.
- НЕДА: *(Увређеено)*
Таленат замре ако се не ради на томе. Уосталом ту је Марко. Он ће ме надмашити.
- ПЕТРОВИЋ: Да, најтежа је родитељска брига. Моја бивша жена је потпуно распустила нашег сина.
- НЕДА: Имаш дете!?
- ПЕТРОВИЋ: Сина.
(Поѓгледа у Марка)
Који је за разлику од нашег сина, потпуно промашио професију.
- МИША: Деца су огледало својих родитеља.
- Звоно на враџима. Неда им џрилази. Оџвара враџа. У сџан улази Драѓана. Сџидљиво ѓледа у џод.*
- ДРАГАНА: Добро вече!
- НЕДА: Марко је тренутно заузет!?
- Марко је окренуџ леђима од улазних враџа. Окреће се. Усџаје. И као хџиџноџисан џрилази Драѓани.*
- МАРКО: Стигла си. Очекивао сам те.
- Драѓана ѓледа у Марка. Неда намриџено џосмаџра Драѓану.*
- МАРКО: Ајмо у моју собу.
- Узима Драѓану за руку. Води је у своју собу. Улазе унуџра.*
- НЕДА: *(За њим)*
Немој дуго. Знаш да имамо госта!
- Марко заџвара враџа. Драѓана ѓа џосмаџра.*
- Неда џрилази сџолу. Пеџровић и Миша седе. Миша сџа џиће.*
- НЕДА: Како је невоспитана данашња омладина?! Долази не најављено.
- МИША: *(Викне)*
То му је девојка!
(Подѓгне чацу као да наздравља и исџија џиће)

Марко и Драгана истовремено пружају једном другом руке и грчевито се задрле. Као хипнописани, седну на кревет. Посмаирају се заљубљено. Неда намришено погледа у Мишу. Помера флашу од њега.

НЕДА: (Петровићу)
Хоћеш још пића?

ПЕТРОВИЋ: Да.

Неда сипа пиће.

НЕДА: Како ти се чине Маркови радови? шта би ти, као један стручњак, рекао?

ПЕТРОВИЋ: На основу мог дугогодишњег искуства могу ти рећи...
(Исипа јако пиће, Неда га несврљиво гледа)
Јел завршио фалкутет?

НЕДА: Дипломирао је пре три године.

Миша мрко погледа Неду.

МИША: Тек треба да дипломира.

НЕДА: Ах, добро, малко одуговлачи. Свако има тренутке кризе.

ПЕТРОВИЋ: Када се изложе његови радови, нико неће ни питати за диплому.

Марко милује Драгану по лицу.

МАРКО: Твоје црте лица су као извајане. Имам у својим прстима, кип по твом лику.

Драгана узима његове руке и љуби их.

НЕДА: Значи биће изложбе!?

ПЕТРОВИЋ: Прво треба да направим разговор са спонзорима. Онда је исто тако потребна добра реклама. На изложбу треба да дођу прави купци и прави уметници.

НЕДА: (Одушевљено)
Наравно!

Сипа Петровићу пиће.

Драгана узима глинену маску и сипавља је на лице.

МАРКО: То је маска вечности!

Марко узме од Драгане маску и сипавља је на своје лице.

МАРКО: Теби не треба маска! Ти си чиста.

Пејровић сипа себи њиће.

ПЕТРОВИЋ: Прво се треба договорити са спонзорима. У данашње време све кошта...

МИША: *(Прекине Пејровића)*
Колико?

ПЕТРОВИЋ: Ја сам частан човек. Не би требало да ви улажете... Све ћемо се договорити!

Драѓана скида Марку маску са лица. Милује ђа њо лицу.

ДРАЃАНА: Не мораш да се кријеш. Ја те осећам!

МАРКО: Осећаш!?

Марко наљло усїане. Почиње да се ѡресе.

ДРАЃАНА: Хладно ти је!?

Усїане и ѡриђе му. Марко ѡкушава рукама да смири дрхїавицу. Драѓана наслони своју ђлаву на Маркове ђруди. Марко ѡдиже руке у вис.

НЕДА: Марко није показао шта је све урадио. Он толико ради, а рад тако утиче на његов организам, да га понекад тресу грознице. То је од нередовног спавања. Тако се бринем за њега.

Марко леѓне у креветї и све јаче се ѡресе. Драѓана ђа ѡкрива ѡбетїом. Леѓне ѡред њеѓа.

ПЕТРОВИЋ: Одувек сам желео да имам сина којим бих се поносио!

НЕДА: Он не верује у себе. А само ради и ради... Ја му увек говорим: "Ти си таленат".

ПЕТРОВИЋ: Ја сам године труда и рада уложио, да бих све ово створио. Ја сам почео са улице. Сав свој иметак сам уложио, да отворим галерију и још пар локала. Људи треба да верују у своје снове да би се остварили!

МИША: *(Цинично)*
Мора да су поштене паре.

Марко се ѡрѓне. Наљло ѡридиѓне из креветїа. Као у бунилу ђледа око себе. Драѓана ђа додирне ѡ рамену.

МАРКО: Ово је само сан.

Марко се сїушїа ѡред Драѓане, која ђа нежно ѡриѓрли.

МАРКО: Тако си топла!? Миршеш. Не желим да престане...

ДРАГАНА: Ако довољно јако желиш, може да траје вечно.

Неда узима чинију са колачима и сивања исјед себе. Алаво једе.

НЕДА: Мој сан је да Марко успе!

ПЕТРОВИЋ: Ја ћу ти помоћи у томе!

Миша усјаје од сивола. Узима нову флашу алкохола.

Марко сивиска своју жлаву у недра Драгане.

МАРКО: Не. Све престаје. Ништа није вечно!

Усјаје. Узима маску и пресе је о зид. Маска се разбија. Драгана се придиже из кревета и загрејашено посмајра. Марко пузи по поду и скуља поломљене комадиће маске.

Неда једе колаче. Петровић испија пиће. Миша пресе флашу о сиво.

МИША: Зашто ти имаш потребу да нам помогнеш?

ПЕТРОВИЋ: Зар је то битно? Делимично се осећам и ја кривим.

Марко скуља по поду комадиће.

МАРКО: Видиш!? Снови су само крхотине.

ДРАГАНА: То је од глине.

Усјаје. Прилази Марку. Додирне своје срце руком, а другом додирне Марка за срце.

ДРАГАНА: Ово није.

Марко помери Драганину руку.

МАРКО: Ја сам га изгубио.
(Почиње јако да се пресе)

ДРАГАНА: Ниси!

МАРКО: Ја сам празнина! Ништа! Дно!

Миша приђе Петровићу.

МИША: Ја знам ко си ти!

Миша вуче Петровића да усјане.

НЕДА: Мишо... немој молим те.

Неда сјаје испред Мише, покушава да га заусјава.

МИША: Који курац се ти осећаш кривим?

НЕДА: Пијан си. Смири се.

Гура Мишу ка сџолицџ да седне.

Марко узме у руке ѓлаву Драѓане.

МАРКО: Ја продајем музички стуб. Узми га и иди! Хођу да будем сам!

ДРАГАНА: Не желим да те оставим!

МАРКО: Мораш! Разумеш, мораш! Ово што видиш су само комадиђи мене.

ДРАГАНА: Нада чини чуда!

МАРКО: Каква нада!? Погледај ме!

(Показује на своје шело)

Зар не видиш? Ја нисам способан за љубав!

Марко се ѓрчевџиђо хваџија за шело. Тресе ѓа ѓрозница. Драѓана узима ѓебе и џокрива обоје.

МАРКО: Иди!! Не желим да ме гледаш оваквог!

Петровиђ исџија џиђе.

ПЕТРОВИЂ: Касно је. Сутра ме чека пуно обавеза.

МИША: Крајње је време! Довољно си се сладио туђом несређом!

ПЕТРОВИЂ: *(Неди)*

Можеш да ме нађеш у галерији “Флуид”.

Петровиђ усџаје. Миша се џреџеђи диже са сџолицџе.

МИША: Ма, марш бре, из моје куђе!!

Миша џоказује руком ка враџима.

ПЕТРОВИЂ: И мени је заиста било угодно!

Неда џирчи за Петровиђем.

НЕДА: Када ћемо се опет видети?

ПЕТРОВИЂ: *(Заѓледа Мишу)*

Не знам да ли треба уопште више да се видимо.

Неда ѓа ѓрчевџиђо вуче.

НЕДА: Немој да му замериш. Пијан је. Ти мораш да ми помогнеш.

Марко у дрђијавици.

МАРКО: Донела си паре за стуб?!

ДРАГАНА: Јесам.

Вади из џеџа новчанице и ѓружа му. Марко ѓрчевиџо узима. Крене ка враџиима. Драџана кређе за њим. Марко засџаје и ослушукује. Драџана хође да ѓа заѓрли. Марко је блаѓо одѓурне.

Пеџровић крене да оџвара враџа.

ПЕТРОВИЋ: Ништа се не мора.

Неда вуче Пеџровића. Он ѓокушава да скине њене руке са њеѓа.

НЕДА: (Хисџерично)
Он је твој син!

Миша ѓадне на сџолицу. Пеџровић ѓледа заѓањено у Неду.

ПЕТРОВИЋ: Лажеш!?

Пеџровић зѓраби Неду. Посмаџира је.

НЕДА: Он је твој син!

Пеџровић се озари.

ПЕТРОВИЋ: Знао сам!

Марко – ѓоџџуно измењена личностџ, ѓрубо зѓраби Драџану и формално је довуче до музичкоѓ сџуба и сџавља јој ѓа у руке.

МАРКО: Узми стуб! Покривај ме, морам да изађем...

Драџана ѓомаџира Марка који је у ѓрозници.

Звоно на враџиима. Улази Пеца. Пеца се ѓѓрѓне, ѓледа заѓањено у Пеџровића. Пеца уџлашено усџџукне ѓар корака уназад ка враџиима. Пеџровић ѓоѓледа у Пецу. Грубо ѓа одѓурне и изађе најоље. Неда исџѓрчи за њим. Пеца ѓледа ка улазним враџиима. Трѓне се и ѓрилази враџиима Маркове собе. Миша се држи рукама за ѓлаву. Померајући ѓлаву одрично, као да не жели да ѓрихваџи оно иџџо је чуо. Драџана кређе ка враџиима.

МАРКО: Немој више да долазиш. Заборави на мене!Ја не постојим!

ДРАГАНА: (Сџушџа сџуб на ѓод)
Доћи ћу по стуб. Хтео ти то или не.

Излази из Маркове собе. Марко неусџешно у дрхџавици ѓокушава да ѓреброји новац. Пеца и Драџана се ѓоѓледају. Пеца се надмено насмеје. Уђе у Маркову собу.

Драџану уђе у дневну собу. Миша и даље држи рукама ѓлаву и не реаѓује.

ДРАГАНА: Довиђења.

Драѓана изађе најоље.

Марко седи на кревету, држи се за стомак. Пеца прилази и седне поред Марка.

МАРКО: Стиго си у задњи час! Имам грчеве!

Марко пружа новчанице. Пеца седи снажђено на кревету.

Марко гурџа Пецу.

МАРКО: Дај ми! Знам педерчино да увек имаш у “штеку”! Пожури... све боли...

ПЕЦА: Овај човек, што је сад био код тебе. Одакле га знаш?

МАРКО: Онај кретен! Кева мисли да ће ми средити за изложбу... Петровић, власник галерије.

Пеца вади пакетић из џепа. Пружа Марку. Марко одмотава пакетић, лизне.

МАРКО: Шта је ово? С чим си мешао?

Марко прилази столу.

ПЕЦА: То ми је отац!

Марко вади опрему.

ПЕЦА: Он ме се стиди. А видиш он је главни дилер у граду!

Миша узима флашу и испија. Неда улази у собан.

НЕДА: Успео си да усереш и последњу шансу за Марка!

МИША: Завежи! Ти си све усрала!

Неда седне и почне да џлаче.

Пеца усџаје прилази Марку с леђа. Милује га џо леђима.

ПЕЦА: Ако будеш добар према мени, имаш попуст код мене.

Марко почине да се смеје хистерично.

МАРКО: Сви сте Ви лицемери! Вечне маске!!

Марко узима маску са стола, стави је на лице. Окрене се са маском и џољледа у Пецу. Пеца се уљлашено прѓне.

МАРКО: Вечне маске. Вечне маске...

Пеца истрчава из Маркове собе. Излази из собана.

Миша усџаје и прилази орману. Вади џуџну џорбу. Вади ставари из ормана и прђа без реда у џорбу. Неда усџаје. Прилази Миши.

Неда вади сивари из торбе и враћа их у орман.

Марко прави "смесу". Пуни шрици.

Миша одзурне Неду и заивара кофер. Седне на њега. Вади њоску из џепа и исџаје.

Марко заивеже руку марамом. Удара се по руци, иражи вену.

МИША: (Смирено, зледајући у Неду)
Требало ми је 26 година брака да схватим да си се удала за мене, зато што си остала у другом стању!

НЕДА: Будало, он је твој син! Морала сам да га лажем!

Миша узима кофер и крене ка враиима. Неда му ириирчава, иокушава да му оиме кофер. Пеђа је одзурне.

МИША: Пеђа је мој син.
(Оивара враија)
Више немам разлога да овде останем.

НЕДА: (За њим)
Немој да идеш! Марко је твој син! Твој син, твој син...

Миша изађе најоле и иресне враиима. Неда засиане. Гледа у враија, као да чека да ће се Миша враиити. Окрене се. Прилази ителевизору и укључује га. Седне уморно на иросед. На лицу има камени поглед.

Марко у дружој руци држи шрици. Први иуи се "ради" окренуи ка сцени. Убризгава хероин у вену.

Неда зледа хииноисано у ителевизор.

Чује се из off-а смех иублике, хуморисичне серије. Неда се смеје хи-сичерично.

Марко се смеје. Почиње да се иресе. Грчевито се рукама хваија за сиво. Узима маску са сивола. Сиавља је на лице. Пада на иод.

Неда се иргне. Погледа ка улазним враиима.

НЕДА: Шта се то чуло?

Усијаје. Уирчава у Маркову собу. Угледа сина. Прилази му. Клекне иоред њега. Скине му маску са лица. Покушава да га "иробуди". Дрма га. Узима ћебе, иокрива га, као да сијава. Помилује га нежно по лицу. Загри га. Почиње да јеца.

МРАК

К Р А Ј